

Cadrele didactice și studenții Facultății de Sociologie de la Universitatea București au publicat concluziile unui studiu despre manualele actuale puse la dispoziția elevilor din clasa zero, și / sau clasa I. Raportul (pe care l-am citit pe www.hotnews.ro) pus la dispoziție de sociologi se poate concluziona printr-un singur cuvânt: dezastru...

Să vedem dacă au dreptate în tot ce spun domniile lor. În manuale, ipostazele ocupaționale în care sunt prezentate femeile sunt aceleași: învățătoare, asistente, și în cele mai multe cazuri, gospodine care fac curățenie în casă sau pregătesc mâncarea pentru familie.

Păi ce să facem, dacă astea sunt, în principal, rolurile pe care trebuie să le joace femeile în familie sau în societate? Câți învățători au întâlnit autorii cercetării în calea desăvârșirii lor școlare? Câți asistenți bărbați le-au făcut injecții? Câți bărbați pregătesc mâncarea acasă în timp ce nevestele lor moderne în mentalitate merg să pună de un pariu sportiv sau să vadă cum mai joacă CSM Sighet?

Autorii studiului constată cu tristețe că în manuale sunt multe desene cu stropitori, furci, coase, fusuri.

Așa se întâmplă când se fac studii sociologice din manuale și nu se știe realitatea românească, în multe privințe neschimbată de pe vremea lui Burebista. Și acum o parcelă de pământ cultivat se udă cu stropitoarea sau cu furtunul. Când vom avea sistem electronic de udat terenul în funcție de necesitățile pământului, cum e pe la alții care au deșert dar fac export de legume-fructe, mă va deranja și pe mine să văd stropitori folosite de gospodarii locului. Țin să le atrag atenția sociologilor bucureșteni că sunt multe zone în țara asta unde furcile, coasele, fusurile sunt indispensabile în activitățile desfășurate. Măcar în desene să le vadă copiii care trebuie să aibă cunoștințe despre cât mai multe aspecte ale unor activități care se desfășoară poate nu departe de casa lor.

Doamna profesoară Cosmina Rughinis, coordonatoare a Master of Sociological Research (Uau, tare și englezească instituție, dar credeam că-i pentru români...), spune că

"manualele pot fi o cauză a abandonului școlar, deoarece nu sunt bine racordate cu ceea ce îi interesează pe copii".

Copiii se plictisesc (se constată în studiul..studiat astăzi) văzând în manuale furca, fuiorul și coasa și astfel poate apărea abandonul școlar. Nu, doamna profesoară Rughinis ar face mai bine să găsească explicațiile abandonului școlar la vârste inadmisibil de mici în nivelul de trai al locuitorilor României. Prima problemă de rezolvat e existența zilnică, concretizată prin asigurarea hranei. Aceasta se poate face fie prin munca fizică în gospodăria plină de furci și coase, sau prin existența unor locuri de muncă, ceea ce nu-i ușor în țara cu cea mai mare creștere economică din UE. Nu desenele învechite din abecedare determină abandonul școlar, să fie clar!

Autorii studiului constată că bunicii din manuale sunt sedentari și nu aud bine.

Aș vrea să-i văd pe constatatarii învechitelor noastre manuale când vor fi bătrâni că se vor da cu tiroliana, vor face sport pe stadion și nu vor sta nicio clipă, pentru că nu vor avea artroză. În plus, este bine de reținut că acuitatea vizuală și auditivă scad cu vârsta, indiferent de părerile sociologilor autori ai studiului despre activitatea lui Alice în țara manualelor.

Se precizează în raportul dat publicității că

„În ansamblu, există foarte puține reprezentări ale unor bunici care își trăiesc viața activ și divers, conform practicilor actuale de petrecere a timpului."

Bunicii noștri își trăiesc viața cât se poate de activ. Își cresc nepoții pentru că fii și fiicele lor sunt plecați la muncă în alte țări, pentru că țara cu cea mai mare creștere economică din UE (revin la formularea aceasta, dar cred că este bine de repetat aici) nu le oferă posibilitatea de a munci pe destui bani acasă. Cred autorii studiului abecedarelor că bunicii, dacă ar avea pensii mult mai mari n-ar merge în excursii, așa cum fac bătrânii din Occident? Dacă ar merge, cine ar rămâne acasă cu școlarii?

Sociologii Facultății de Sociologie a Universității București mai constată după cercetarea abecedarelor că bunicile croșetează și bunicii citesc ziarul. Nici unii, nici alții nu au profesii, fiind doar atât: bunici. Bieții de ei, poartă ochelari și nu aud bine.

Despre văz și auz am spus deja, la care mai adaug că purtatul ochelarilor de vedere nu-i apanajul vârstnicilor. Faptul că sunt prezentați în manuale că neavând profesii, este cât se poate de firesc. Cum ar fi un text în care micuții să citească (sau să le citească cineva) despre bunicul care a fost inginer auto la Fabrica de Reparat Mașini din orașul Y, sau bunica a fost mecanic de locomotivă pe ruta A-B? Pentru copii, bunicii sunt poate ființele cele mai dragi, sunt cei care le spun și le citesc povești și le satisfac orice dorință. Pe la 6-7 ani nu cred că pe școlari să-i intereseze ce meserii au avut bunicii!

În studiul publicat se arată că

„dispozitivele mobile (tablete, telefoane mobile) și alte tehnologii sunt foarte rar incluse. În cele 6 abecedare digitale publicate în 2014 am găsit 19 ilustrații care prezintă un calculator”.

În primul rând dacă vorbim de abecedare digitale vorbim de tehnologie modernă. Oare nu era mai bine ca școlarii să deprindă arta scrisului pe caiete, și abia peste câțiva ani de școală să folosească electronica în scopuri școlare? Formularea cu care au crescut generații („Ana are mere”) ar trebui rescrisă cumva „Ana are calculatoare”? Pe vremea când Ana avea mere, se putea face rapid o problemă simplă de scădere sau de adunare, după numărul fructelor primite sau dăruite. Dar dacă Ana are calculatoare, primește altele sau donează din ele, nici matematica nu se simte în largul ei...

În "Alice în Țara Manualelor" se mai poate citi:

"Toate personajele din manualele de educație civică pentru clasele a III-a și a IV-a care au profesii legate de știință, filozofie, literatură sau artă sunt bărbați (cu excepția Isadorei Duncan, dansatoare)."

Includerea Isadorei Duncan în manualele românești n-o poți înțelege. Avem și noi câteva femei care au făcut lucruri importante pentru țară sau pentru lume. De ce nu și-au găsit locul în manuale?

Se mai poate citi în studiul prezentat că

"În contrast marcant cu simbolurile vestimentare actuale ale feminității și masculinității, doar 5% dintre personajele feminine din abecedare poartă pantaloni – creând un portret vizual anacronic al fetelor și femeilor."

Copiii la vârsta de 6-7 ani asociază mamele cu articolul vestimentar fustă și pe tați cu articolul vestimentar pantaloni. Cei care ilustrează astfel manualele fac foarte bine așa. Copilul trebuie să știe cum se îmbracă mama, cum se îmbracă tata. Dacă amândoi sunt cu pantaloni, pot apărea semne de întrebare într-o lume în care mama poate avea voce de bas și să nu aibă de ce să poarte sutien sau pantofi cu toc...

Până vom fi siguri unde o găsim pe Alice, în Țara Minunilor sau în Țara Manualelor, mai înfai ar trebui să vedem ce fel de Țară-i oferim.